

דרך הדי"ק

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

פרשת דברים | גיליון 37 | ד' באב תשפ"ג

הכוח העצום והישועה הגדולה בקריאת ספר דברים בשבת.

שאומר בעל "המעשה רוקח" שבספר דברים תשע מאות חמישים וחמש פסוקים כנגד תשע מאות חמישים וחמש רקיעים שבשמיים עד שמגיעים לקב"ה. ועוד כמה סימנים שהראה לנו הקב"ה שיאשיהו המלך מצא את ספר דברים.

ב"ה מאז שהתחלנו יש כבר מאה אלף אנשים שקוראים כל שבת ספר דברים, ומהיום שהיו עשרים ושנים אלף אנשים שקוראים ספר דברים נהיה שינוי ואור וסיעתא דשמיא בעולם. רבי יואל מסאטמר אומר שכל דבר שעשרים ושניים אלף אנשים מאמינים בו ועושים אותו הוא גורם שינוי בכל עם ישראל, מתי שעשרים ושניים אלף אנשים לוקחים משהו ומקדשים אותו, הדבר הזה לאט לאט מדבק ונהיה בכל עם ישראל, בין לחיובי ובין לשלילי. אז מתי שנגיע לעשרים ושניים אלף אנשים שיקראו הכח של זה יהיה עצום ביותר.

וקיבלנו על עצמנו בלי נדר שעד ראש השנה שיהיו עוד מאה אלף איש שיקראו כל שבת וכל אחד שיגדל ויחזק את זה יהיה לו כוח וזכות לדורי דורות.

בכל שבת שמסיימים לקרוא ספר דברים מרגישים התעלות הנפש והנפש עלתה למקום אחר. האור של ספר דברים הוא מגדלור לכל השבוע כולו, מתי שמרגישים במשך השבוע התחזקות וחיוזק גדול, קושרים את זה מיד לכוח של ספר דברים שנותן בנפש כוח גדול וחזק ביותר.

אנחנו חושבים שהכח שמרגישים בספר דברים זה גם כוח של לימוד תורה וגם כח של תפילה, כך אנו מוצאים בגמרא חילוק גדול בין הכוח של לימוד התורה ובין התפילה. גמרא אחת אומרת (ב"ב קטז). דרש ר' פינחס בר חמא כל שיש לו חולה בתוך ביתו ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים וגמרא שניה אומרת (תענית ח.). אם ראית דור שהשמיים משתכין כנחשת מלהוריד טל ומטר בשביל לוחשי לחישות שאין בדור.. מאי תקנתיה ילך אצל חסיד שבדור וירבה עליו בתפלה.

אם כך כשיש לאדם חולה בבית ילך לחכם ורבותינו אומרים חכם זה אדם שמחזיק ישיבה ואם יש לאדם קושי בפרנסה הגמרא אומרת ילך לחסיד, רואים חילוק בעניין של לרפא חולה זה בכוח של תורה, בעניין של פרנסה זה בכוח של חסיד לפתור את עניין הפרנסה ועוד יש לנו הרבה פירושים וביאורים על ההבדל בין חסיד לחכם.

אך בכל אופן מתי שקוראים ספר דברים, מצד אחד מרגישים כוח של חכם של התורה הקדושה ומצד שני מרגישים כוח של חסיד של השתפכות הנפש ותפילה. אם כך אנשים שמקפידים בשבת קודש לקרוא את ספר דברים, יש להם גם את הכוח של החכם של התורה הקדושה וגם את הכוח של החסידות של תפילה, ושני כוחות אלו ישיעו בע"ה שפע גדול על כל מי שקורא.

בס"ד מתחילים ספר דברים, אומר בעל "המעשה רוקח" יש בשמיים תתקנ"ה (תשע מאות חמישים וחמש) רקיעים עד כסא הכבוד, משה רבנו לפני שנפטר ביקש מהקב"ה להיכנס לארץ והקב"ה אמר לו שלא יוכל להיכנס לארץ. מביא "המעשה רוקח" את המדרש (דב"ר יא, ח) שביקש משה רבנו מהקב"ה רבונו שְׁל עוֹלָם דְּבַר אֶחָד אֲנִי מְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ לִפְנֵי מוֹתִי, שְׂאֲכַנְס וְיִבְקַעוּ כָּל הַשְּׁעָרִים שְׁבַשְׁמַיִם וְתִהְיוּמוֹת וְיִרְאוּ נְשִׂאֵין זוֹלָתְךָ, שיפתחו כל שערי שמיים וכל העולם יראה את גדולתו של הקב"ה.

אומר בעל "המעשה רוקח" שמשה רבנו כתב את ספר דברים שלושים ושישה ימים לפני פטירתו ובספר דברים יש תתקנ"ה (תשע מאות חמישים וחמש) פסוקים, כאשר כל פסוק בספר דברים הוא מפתח שמשה רבנו נתן לנו להגיע עד כסא הכבוד. וידוע שהמלאך מט"ט יש לו יכולת להגיע עד שער התשע מאות, חמישים וחמשה שערים אין למלאך מט"ט מפתח ורשות להיכנס לשם ורק מי שקורא ספר דברים יכול להגיע עד כסא הכבוד לקב"ה וכך אפשר לדקדק "קחו עמכם דברים ושובו אל ה'" (הושע ד, יג) קחו עמכם ספר דברים שהוא תשע מאות חמישים וחמש פסוקים ושובו אל השם תגיעו עד השם בכוח של ספר דברים. בכל פעם שאדם קורא את ספר דברים זה כמו שמשה רבנו נמצא לידו ומדבר איתו ונותן לו את הכוח.

וידוע שהיהודי הקדוש מפסישחא שבכל מקום שהיה הולך היה לוקח איתו ספר דברים ובכל רגע פנוי היה קורא מספר דברים, כששאלו אותו למה דוקא ספר דברים ענה להם שספר דברים זהו ספר המוסר הגדול ביותר. משה רבנו כתב את ספר דברים לא רק לאותו זמן, אלא כתב אותו לכל הדורות והכוח שלו פועל בכל הדורות.

כתוב בספרים הקדושים שאת הארבעה חומשים ראשונים הקב"ה נתן וספר דברים שהוא האחרון בחמישה חומשים משה רבנו אמר מכוחו של הקב"ה והוא כמו הדבר שמקשר בין תורה שבכתב לתורה שבע"פ. יש מפרשים שאומרים שאם לא ספר דברים משנה תורה שנתן לנו משה רבנו בשליחות של הקב"ה, לא היינו מסוגלים להבין את תורה שבע"פ ומשם הצינור להגיע לקב"ה.

ידעו צדיקים, שמאז שאנו קוראים את ספר דברים אנו רואים ישועות גדולות בכל עניין, כל העניין של ספר דברים התחיל מאותו יום קשה שהגענו לאותו מקום והיום אנחנו יודעים שזה יום טוב, היה יום ז' באדר פטירת משה רבנו. לא נתנו לנו להכניס אף ספר, לא סידור, כלום. אחד האנשים שהיה שם הלך לבית הכנסת והביא לנו חומש דברים. כל היום מהרגע שנכנסנו לשם מהצהרים עד הלילה ישבנו וקראנו ספר דברים פסוק פסוק בדמעות לקב"ה. אחרי כן כשהסכימו להכניס לנו שני ספרים, הביאו לנו ספר ושם כתוב מה

נפש הדי"ק

הימים האלה ימי בין המצרים, זמן חורבן בית המקדש, זמן שכל אדם ואדם צריך לעשות חשבון נפש ולראות ולהסתכל לפשפש, למשש את כל המקומות שבנפש שלו יש לו בהם דברים שצריך לתקן, לעבוד על עצמו לתקן בעיקר עניינים של "וְאֶהְבֵּת לְרַעַךְ כְּמוֹךָ" (ויקרא יט, יח), עניינים של שנאת חנם, להשתדל להכניע אותם ולתקן ולהיכנס לחורים ולסדקים ולתקן כל דבר לא טוב שיש לאדם.. אדם צריך לדעת שגם אם יש משהו שלא נוח לו, גם אם יש משהו שלא מסתדר לו, גם אם השני עשה דבר שלא טוב לו, שלא מסתדר לו בנפש, בראש, במחשבה - אדם צריך לקחת את הדבר הזה ולעטוף אותו בטוב ולהשתדל להוציא מהדבר שהוא בעייתי דבר טוב מאד.. אותו דבר תשעה באב, זה זמן החורבן, אפשר ליפול לייאוש, אפשר ליפול לעצבות, אפשר ליפול לדברים קשים ורעים ודברים לא טובים ואפשר לקחת את הזמן הזה ולהפוך אותו ולעטוף אותו בזמן של אהבת חנם, בזמן של התחזקות, בזמן של התקרבות לקב"ה, בזמן של התבוננות, בזמן של להתבונן בכל המעשים, לחשוב על כל הדברים בצורה אחרת ואת אותו זמן לא טוב, אותו זמן קשה של בין המצרים, להפוך אותו לששון ושמחה, להפוך אותו לזמן של חשבון נפש, לזמן של כפרת עוונות, לזמן של תיקון שלם של האדם.

ט' באב

מחורבן הבית נוצר חסרון פנימי בכל אחד ועל זה אנחנו צריכים להצטער ולבכות.

אחת הקינות שחרוטות וחקוקות בלב של כל יהודי זו קינת דוד המלך על חורבן בית המקדש וכך אומר דוד המלך (תהלים קלז, א) "על נהרות בבל לשם ישבנו גם בכינו בנכרנו את ציון. על ערבים בתוכה תלינו כנרותינו". קינה זו דוד המלך מקונן על היהודים שגלו בגלות יכניה ובשאר הגלויות לבבל. צריך להבין את העומק של הדברים מדוע בכו רק על הנהרות בבבל, למה לא בכו בבתי כנסת ובבתי מדרש או כמו שאמרנו מספר פעמים, שכל יהודי ירא שמיים טוב שייחד חלק קטן בבית שלו שיהיה בית תפילה לקב"ה ואפילו שביתו קטן או פשוט, שייחד שולחן קטן או כסא קטן, פינה קטנה ששם יתפלל ויבכה או ישב ילמד תורה, מקום לכבוד הקב"ה.

בוודאי שבאותן גלויות עם ישראל שמרו וייחדו מקום בביתם שיהיה בית תפילה ושער השמיים בשבילים, אם כך למה דוקא ישבו על הנהרות ושם בכו? ועוד כמה שאלות אפשר לשאול, מה הפירוש גם בכינו המילה גם באה לרבות משהו, אם כך מה זה בא לרבות? ועוד נשאל על ערבים בתוכה תלינו כנרותינו מה זה הערבים בתוכה שבגללם תלו את הכינורות?

אלא אולי אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, הנביא ישעיה אומר (ישעיה יא, ט) "כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים" אומרים רבותינו הקדושים מתי שהקב"ה ברא את העולם הוא בנה את העולם, שלישי ישוב שגרים בו, שלישי ים ושליש מדברות. אבל הגמרא אומרת (שבת נו:): בשעה שנשא שלמה את בת פרעה, ירד גבריאול ונעץ קנה בים ועלה בו שירטון ועליו נבנה כרך גדול של רומי והיא זו שהחריבה את ירושלים והמקדש. הגמרא מספרת באותו לילה ששלמה גמר לבנות את בית המקדש, בליל חנוכת הבית שלמה המלך התחתן עם בתיה בת פרעה והקב"ה הקפיד על הדבר הזה ובאותו לילה ירד גבריאול המלאך ולקח מקל ונעץ אותו בים ונבנתה רומי. אמרו רבותינו הקדושים (מגילה ו.): אמלאה החרבה, אם מליאה זו חרבה זו, אם מליאה זו חרבה זו. מתי שרומי בנויה ירושלים חריבה ומתי שירושלים חריבה רומי בנויה, אם כך עד אותו רגע ששלמה המלך התחתן עם בת פרעה העולם היה מאוזן, אבל מאותו רגע ששלמה התחתן איתה וגבריאול המלאך נעץ את הקנה ונבנתה רומי, האיזון הזה של השלושה שלישיים נשבר. על פי זה אפשר לבאר ולומר, בני ישראל היו בצער בגלות וחיפשו שותף שיבכה איתם בגלות ואלו היו המים שגם הם היו בצער שהעולם כבר לא מחולק לשלושה שלישיים, עד שהמשיח יבוא כי יש יותר רומי. מחורבן בית המקדש יש בעולם שני דברים אבילים יותר, היהודים אבילים על חורבן הבית וגם הים אבל שנשבר האיזון. והים יודע שאמלאה החרבה, מתי שירושלים חרבה רומי בנויה ומתי שירושלים בנויה רומי תיחרב. בני ישראל חיפשו איפה לבכות ומי הטוב ביותר שיבכה איתם בצער שהם נמצאים ומצאו את הים. וכך נפרש על ערבים בתוכה תלינו כנרותינו ידוע

שלערבה אין לא טעם ולא ריח ובני ישראל בגלות הגיעו למצב שלא מרגישים את הגלות משום שיש להם את כל הבתים וכל הנחת, בחוץ לארץ אין להם את כל הצער והקושי שהיה פעם בגלות. כך מסופר על יהודי עשיר שהיה בחג הפסח בביתו והתחיל לומר לשנה הבאה בירושלים הבנויה. המשרתת הגויה שהייתה בביתו שאלה אותו מה הוא אומר, ענה לה שמתפלל לקב"ה ששנה הבאה תהיה הגאולה השלימה והוא יהיה בירושלים. אמרה לו אותה גויה הלוואי שהגלות שיש לו זה מה שיהיה לה, הכל טוב לו ואין לו שעבוד. היום בעוונות הרבים משום שנמצאים בין הגוים השעבוד מטושטש ונראה שאין מחסור והכל טוב ליהודים, אבל העומק של הגאולה זה "במקפתרים תבכה נפשי" (ירמיה יג, יז) שהקב"ה בוכה על דברים במסתרים. אנחנו מניחים חים תפילין ומקיימים מצוות כמו שפעם קיימו מצוות, אותן תפילין שאנחנו מניחים היום, גם פעם הניחו האר"י הקדוש וכל הצדיקים כולם הניחו. אבל הקב"ה בוכה על המסתרים, הדברים הנסתרים בלב, שבלב היו בדבקות גדולה במקומות גבוהים וגדולים בשעות של התפילות. לכן הבכי שלנו בשותפות עם הים שגם הוא בוכה על החורבן והבכי שלנו צריך להיות על משהו עמוק פנימי שחסר לנו בחורבן.

כלפי חוץ לא חסר ליהודים כלום, יש להם עושר ונחת וטוב. אבל צריך להגיע לנקודה הפנימית שבמסתרים תבכה נפשי, שהאדם ירגיש בלב את החסרון שחסר ואז תבכה נפשו, זה התיקון הגדול לקרב אותנו לבנות את בית המקדש מהצער שמצטערים על חורבן בית המקדש.

ספר דברים

מאיר לך את החיים!

לקבלת הספר: 03-792-2548

חפשו: ספר הישועות - ספר דברים

שאלה:

כבוד הרב, ברוך השם מצאתי אשה טובה, הכל הלך טוב, ברוך השם אשה צדקה עם יראת שמיים ומידות טובות. אבל בגלל שנפגעת בעבר הלב שלי לא נפתח והרגש שלי לא עובד, האם לכבוד הרב יש עצה בשבילי?

תשובה:

בן אדם צריך לדעת שעד שבלב הוא לא נפתח ולא מגיע למקום של נוחות בנפש, אז תמיד יהיו לו חרדות ולא תהיה לו שלמות. אז נפגעת פעם אחת, אין מה לעשות זה דבר שקורה בחיים. אם אדם יספור מה שהוא נפגע ועפ"י זה יחליט את ההחלטות, זה לא דבר פשוט.

הכרת את האישה, דברים טובים - להתקדם ללכת קדימה והשם יהיה בעזרכם שתהיה סיעתא דשמיא גדולה.

הצער הגדול בחורבן שלא הובאו ההרוגים לקבורה וכך לא ירד החרון אף מישראל

הרוגי ביתר לקבורה תקנו ביבנה הטוב והמטיב, הטוב שלא הסריחו והמטיב שניתנו לקבורה. צריך להבין מדוע ביום שניתנו לקבורה הרוגי ביתר תיקנו הטוב והמטיב, אלא שבאותו יום הגיע המצב שהגוף שלהם יהיה קרוב ואז תהיה כפרה על עם ישראל, כי במיתת הצדיק או במיתה כשיש אסונות זה מחולק לשני דברים, מיתה זה דבר אחד שלא עושה כלום ולא מביאה את התכלית הנרצה, אבל כשהאדם נאכל בקבר זה כמו הזאת דם בבית המקדש והשריפה ששורפים את הקרבן, שהריח עולה לפני הקב"ה וכך נהיה כפרה.

זה מה שקרה אצל בני ישראל, מתו מאות אלפים ועם ישראל היו בטוחים שאם הם יקברו, הקב"ה יקבל את הקרבן שכל כך הרבה אנשים מתו, הסנהדרין, ילדים, זקנים וזקנות, תינוקות של בית רבן שלא חטאו, שבטוח אחרי כזה אסון שמתו אנשים ויקברו זה יעלה כמו קרבן לקב"ה, הקב"ה יסלח וימחל, יתרצה ולא יחרב הבית. אבל הקב"ה לא נתן לקבור אותם ואז מתו ולא נחשב כקרבן. לכן ביום שניתנו לקבור את הרוגי ביתר תיקנו הטוב והמטיב, כי באותו יום המתים האלו נהיו כקורבנות וירד החרון אף של הקב"ה מעם ישראל והתחיל התיקון הבניה שאנחנו עדיין בונים מחורבן בית המקדש.

החורבן היה כ"כ קשה וחמור שאפילו שעברו אלפי שנים מהחורבן, הגמרא מספרת (גיטין נז.) סיפורים מזעזעים שהיו בונים גדרות ליקבים שלהם מגופות של אנשים והגופות לא הרקיבו ובמשך שבע שנים השקו את היקבים שלהם מהדם של בני ישראל והיה יוצא להם היין המשובח ומהודר בעולם, כל זה ועדיין לא ריצנו את הקב"ה והצלחנו להביא את העולם לנקודה שהיה לפני החטאים שחטאו בחורבן. אבל אחרי שניתנה רשות לקבור את הרוגי ביתר אז כבר זה נהיה כקרבן והקב"ה התחיל להתרצות וירד החרון אף, אבל זה היה מאוחר כי נחרב כבר הבית והאסון הגדול קרה ומאז אנחנו לוקחים את זה לספירה לאחור ומנסים לרצות את בוראנו שימחל לנו, סופרים את כל המעשים הטובים והזכויות כדי שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ויחזיר את שכנתו למקום הטוב והראשון כמו שהיה.

לכן צריך לדעת יסוד גדול, כשצדיק נפטר זה קרבן אבל זה לא הסוף זו רק ההתחלה, לשחיטה של הקרבן אין משמעות כ"כ גדולה, התנת הדם והריח ניחוח והאש שעולה כשמקריבים את הקרבן זה הדבר הגדול וזו התכלית המעולה בקרבן שמרצה וגורם כפרת עוונות, כך גם צדיק שנפטר הקבורה והזמן שעובר זה הכפרת עוונות.

דוד המלך מתאונן בפסוק ואומר לקב"ה "אֵלֹהִים בָּאוּ גוֹיִם בְּנַחֲלֶתְךָ טָמְאוּ אֶת הַיַּחַד קָדְשְׁךָ שְׁמוֹ אֶת יְרוּשָׁלַיִם לְעַיִם. נָתַנּוּ אֶת נְבִלַת עֲבָדֶיךָ מֵאֲכָל לְעוֹף הַשָּׁמַיִם בְּשָׂר חֲסִידֶיךָ לְחֵיתוֹ אֶרֶץ. שִׁפְכוּ דָמָם כְּמִים סְבִיבוֹת יְרוּשָׁלַיִם וְאִין קוֹבֵר" שזו הבעיה הקשה ששפכו דמם כמים ואין קובר, זה מה שכאב לדוד המלך ומתי שניתנו לקבור אותם תיקנו את ברכת הטוב והמטיב שהיו כקרבן שלם ואז יכלו לקיים "וְיִכְפֹּר אֶדְמָתוֹ עִמּוֹ" לכפרת עוונות לכלל עם ישראל.

דוד המלך אומר (תהלים עט, א-ג) "אֵלֹהִים בָּאוּ גוֹיִם בְּנַחֲלֶתְךָ טָמְאוּ אֶת הַיַּחַד קָדְשְׁךָ שְׁמוֹ אֶת יְרוּשָׁלַיִם לְעַיִם. נָתַנּוּ אֶת נְבִלַת עֲבָדֶיךָ מֵאֲכָל לְעוֹף הַשָּׁמַיִם בְּשָׂר חֲסִידֶיךָ לְחֵיתוֹ אֶרֶץ. שִׁפְכוּ דָמָם כְּמִים סְבִיבוֹת יְרוּשָׁלַיִם וְאִין קוֹבֵר. הֵינִי חֹרֵף לְשִׁכְנֵינוּ". דוד המלך מתאונן ומבכה על חורבן בית המקדש, על הח"רפה הגדולה שקרתה לעם ישראל בזמן הזה. ידוע מה שהגויים עשו לעם ישראל ששחטו גברים ונשים, תינוקות. הדם של עם ישראל היה שותת ונש"פך כנהרות של דם ובמשך שנים רבות הגויים היו משקים את השדות שלהם מאותן נהרות של דם של עם ישראל.

אם נסתכל בפסוקים אלו, נראה שהטענה העיקרית שדוד המלך מתאונן ובוכה עליה היא "שִׁפְכוּ דָמָם כְּמִים סְבִיבוֹת יְרוּשָׁלַיִם וְאִין קוֹבֵר" זה הצער והכאב של דוד המלך שלא קברו. צריך לשאול מדוע רק על זה דוד המלך מתאונן ומצטער שאין קובר, מה עם זה שעינו והרגו, על זה שציערו ונתנו לעוף השמיים לאכול את הבשר של החסידים בעם ישראל, למה על זה לא מתאונן דוד המלך כמו שמתאונן על זה ששפכו דמם כמים ואין קובר?

אלא צריך לדעת יסוד גדול, מתי שבית המקדש היה קיים והיו מקריבים קורבנות בבית המקדש, אנשים חושבים שהשחיטה היא הדבר המיוחד והעיקרי בקרבן אבל לא, אלא זריקת הדם והאש והריח שהיו עולים מהקרבן לפני הקב"ה, הם המעשה הגדול והחשוב של הקרבן.

וכך גם כתוב (ויקרא א, ט) "אֵשֶׁה רִיחַ נִיחּוֹם לַיהוָה" ואומר רש"י במקום כשישחטנו יהא שוחטו לשם האש. האש והריח שעולים מהקרבן זה עושה נחת רוח לקב"ה. וכך אמרים רבותינו הקדושים כמו כן בקרבן השם שהוא מיתת צדיקים שבאה לכפר על כלל ישראל, מיתתו זהו בחינת שחיטת הקרבן ושוב באה הקבורה ועיכול הבשר שזה בחינת זריקת הדם על דרך מה שכתוב בספר דברים "וְיִכְפֹּר אֶדְמָתוֹ עִמּוֹ". אומרת הגמרא (כתובות קיא.) אמר רב ענן כל הקבור בארץ ישראל כאילו קבור תחת המזבחה, כתיב הכא (שמות כ, כ) "מִזְבֵּחַ אֶדְמָה תַעֲשֶׂה לִי", וכתוב התם (דברים לב, מג) "וְיִכְפֹּר אֶדְמָתוֹ עִמּוֹ".

צריך לדעת יסוד גדול מתי שאדם נפטר זה לא פשוט, אבל התכלית של פטירת הצדיק היא כפרה על כלל עם ישראל. מתי שקוברים את הצדיק והגוף שלו נאכל בקבר, זה כמו קרבן על הכלל. המיתה של הצדיק זה רק שלב ראשון, צריך לעבור את הקבורה, צריך לעבור את התהליך והזמן שהגוף נאכל, אחרי כן שכל התהליכים נגמרים ועוברת שנה מפטירת הצדיק ואז עושים הילולא לכבוד הצדיק, אז נקרא שהגיע לסוף ולחיתום ויש כוח לצדיק כאשר אדם מזכיר אותו להועיל ולהשפיע זכות לכלל עם ישראל.

אם כך בחורבן בית המקדש, עם ישראל מתו, הדם שלהם נשפך והגופות שלהם היו זרוקות ברחוב, דברים קשים ביותר. הכאב היה שזה עדיין לא כיפר כי היו עוד דברים קשים, כי מתי שצדיק נפטר ולא נקבר, עוד לא נעשה המעשה של הקרבן שמביא כפרה. אם כך כל הדברים הקשים והחמורים שקרו שמתו מאות אלפים וגופם היה זרוק ברחוב, היו בגלל שהקב"ה היה עדין כועס כעס נורא ואם היו זוכים לקבורה, זה היה כמו קרבן, הזאת הדם וריח ניחוח שעולה לפני הקב"ה, כל התהליך של הקרבן והקב"ה היה עוצר ולא מחריב את בית המקדש.

לכן הגמרא אומרת (ברכות מח:) דאמר רב מתנא אותו היום שניתנו

סגולות הרי"ף

כל מי שזוכה לקרוא ספר דברים כל שבת ובכל יום את הפסוקים של ספר דברים זו סגולה עצומה, זו סגולה של הדור. כמו ש"אור החיים" הקדוש אומר שלפני שהמשיח יבוא, משה רבנו יבוא ללמד את בני ישראל תורה לפני הגאולה. אז הספר דברים, זה "זְכָרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה עֲבָדֶי" (מלאכי ג, כב), זו ההכנה של הגאולה. אין מי שיש לו קצת דעת בראש, שלא מבין שאנחנו נמצאים בפתח של הגאולה, בשבוע שכן דוד בא. מי שחושב שהדברים ישתנו, הדברים יהיו איך שהוא רוצה, הדברים יחזרו איך שהוא רוצה, לא. העולם הוא לא עולם שחוזר לדברים שהיו, העולם הוא משתנה ומשתנה ומשתנה. זה כמו תינוק שרואים אותו קטן וכל יום הוא נהיה משהו אחר. העולם לפני מאה שנה זה לא העולם של היום, והעולם של היום זה לא יהיה העולם של מחר והעולם משתנה כל היום. ומשה רבנו בספר דברים שזה הלימוד תורה שמשנה רבנו מכין אותנו לפני ביאת המשיח. ואנחנו רואים סימנים גדולים בכל הלימוד תורה של ספר דברים כל שבת, שזה דבר שמקרב את הגאולה, חוץ מהישועות והניסים הגדולים שאנחנו באופן אישי רואים ואנחנו רואים אנשים שקוראים אותם, שיש בכוח של ספר דברים.

רבי יצחק בן שלמה לוריא, האר"י הקדוש.

ובפרישות והורידו לעולם סודות תורה עצומים, שאין לשער ואין לתאר את הסודות שרבנו האר"י הקדוש הוריד לעולם.

באחד מימי שישי, הנשים של התלמידים של רבנו האר"י התווכחו ביניהן. אחרי הסעודה של שבת, אחרי שבאו הבעלים לבתים, כל אשה סיפרה לבעלה את הויכוח שהיה לה עם חברתה. התלמידים של האר"י באו לתפילה והתחילו לפגוע אחד בשני והתווכחו ביניהם. ואז התלמידים ראו את האר"י הקדוש בתפילה, ראו שהאר"י הקדוש עצוב מאד. שאלו אותו, למה אתה עצוב? למה רבנו עצוב? ענה להם רבנו האר"י הקדוש, נגזרה הגזירה, אצטרך השבוע למות מהעולם. הייתה מחלוקת בין התלמידים, התנאי היה שלא יהיה מחלוקת בין התלמידים, ברגע שהייתה מחלוקת, נגזרה הגזירה, זהו, אני צריך להיפטר מן העולם.

באותו זמן הייתה מגיפה שאנשים היו נדבקים והיו מתים. באחד מימי השבוע, רבנו האר"י הקדוש נדבק באותה מגיפה, חולי מעיים קשה, רבנו האר"י הקדוש היה שוכב במיטה במצב קשה, במצב רע מאד. התלמיד החשוב של רבנו האר"י, שכל תורת האר"י הייתה ביד שלו, זה רבי חיים ויטאל, הוא יצא מהחדר, נכנס לחדר רבי יצחק הכהן, שגם הוא היה מהתלמידים החשובים של רבנו האר"י. רבנו האר"י הקדוש שאל אותו, איפה רבי חיים? איפה רבי חיים ויטאל? אז הוא אמר לו, הוא יצא. אז התחיל לבכות ולומר לו רבנו האר"י לרבי יצחק כהן, רבי חיים ויטאל עכשיו לא פה ויש לי צער גדול והיו עוד הרבה סודות תורה שהיה צריך לגלות. עמד רבי יצחק כהן והתחיל לבכות לרבנו האר"י ואמר לו איך יהיה? מה יהיה? איך נאבד את הרב שלנו? איך נאבד אותך? איך תלך מהעולם? מה יהיה בעולם? איך יהיה עולם בלי שמש? איך העולם יתקיים? מה יהיה בעולם? איך יהיה בעולם?

עמד רבנו האר"י הקדוש ואמר לו, אני יחזור וימשיך ללמד אתכם תורה, בין בהקיץ, בין בחלום, בין בכל מיני דרכים, אני אמשיך, ומי שיזכה, אני אבוא לעולם הזה בדרכים משונות ובדרכים עקיפות ובכל מיני דרכים, ומי שיזכה, אני אבוא לעולם להמשיך ללמד אותו את הסודות תורה שלי, אני אבוא לעולם להמשיך ללמד אותו את הסודות תורה. מיד אמר רבנו האר"י הקדוש לרבי יצחק כהן, תצא מהר מהחדר, אתה כהן, אני מרגיש שהנשמה שלי עומדת לצאת ואתה כהן, שלא יהיה בתוך חדר שיש נפטר וכהן נמצא, תצא מהר. מיד רבי יצחק הכהן התחיל לצאת, איך שהיה בדלת של החדר, רבנו האר"י הקדוש באור גדול כשמש שזרחת הפנים שלו, הוציא את נשמתו לבורא עולם, במיתת נשיקה, בקדושה ובטהרה.

ידוע מה שאומרים רבותינו הקדושים שהנשמה של רבנו האר"י הקדוש בכל הדרכים, כמו שהבטיח לרבי יצחק הכהן, חוזרת לעולם כל פעם בצורה אחרת, בהתעברות בצדיק אחר, בדרכים אחרות, חוזרת לעולם להאיר ולהפשט ולפרש ולהגדיל את האור של רבנו האר"י הקדוש שהוריד לעולם.

יש סיפור על הר"א"י הקדוש, מסופר על הארי הקדוש שהיה יושב בצפת, צדיק גדול שקראו לו הרב גלנטי, הרב גלנטי היה קודש קודשים והרב גלנטי היה צדיק וגם היה עשיר שהיה לו עסקים והיה נותן צדקות עצומות. פעם אחת הוא בא להתפלל בבית הכנסת של האר"י הקדוש, איך שהוא נכנס האר"י הקדוש אמר לו אתה צדיק אבל יש לך בפנים פנים של גזל, נגבת, מה נגבת. רבי משה גלנטי היה בצער אמר, אף פעם לא נגבתי כל חיי ביושר, הכל כתוב בעט ודף, אף פעם לא נגבתי, איך הרב אומר שנגבתי. אמר לו האר"י הקדוש תבדוק.

רבי משה גלנטי היה מבוגר הלך למפעל שלו, קרא לכל העובדים, לקח קערה גדולה מילא אותה בכסף ואמר לכל העובדים, מי שחושב שאני חייב לו כסף ונגבתי לו או לקחתי לו בבקשה הרי שלא בפניו יבוא ויקח. כולם שתקו כולם אמרו ח"ו לא החסרת מאף אחד מאתנו, כל מעשיך ביושר, כל מעשיך בעדינות, ח"ו אמר הרב כך. פתאום קמה אשה מבוגרת, באה לקערה, ערבבה את כל הכסף לקחה שני שטרות, שמה בכיס ואמרה זה שלי. שאל אותה רבי משה גלנטי למה, היא אמרה, זה מגיע לי, זה שלי. רבי משה גלנטי שמח, הלך למחרת לשיבה, לבית הכנסת של האר"י. האר"י פגש אותו ואומר עכשיו אין גזל בפנים שלך, עכשיו אתה נראה טהור, אין גזל בפנים שלך. האר"י הקדוש כך אמר, שאל אותו רבי משה גלנטי, הרב תסביר לי מה, למה אתה אומר כך, מה קרה. אמר לו, הרב משה גלנטי תדע שהאשה הזאת היא עובדת אצלך במפעל הרבה שנים, היא אשה מבוגרת והיא עובדת קשה והיא יודעת לעבוד יותר טוב מכולם וכל מה שהיא עובדת מגיע לה בעבודה בסכום יותר, אבל אתה לא חושב ככה, אתה לא נותן לה את זה ובלבד היא מרגישה שמגיע לה יותר ובאמת מגיע לה יותר, אפילו שקבעת איתה כך והכל טוב והיא לא באה אליך בתביעה קשה לבקש עוד כסף, אבל ככה קבעתם, אבל בלב שלה יש לה תלונות קשות עליך.

אמר האר"י הקדוש לרב גלנטי, תדע מה שהיא היתה חושבת שמגיע לה ולא נתת לה זה היה גזל ביד שלך וזה הפריע לך והדבר הזה עשה כתי בפנים שלך, כתם שהוריד אותך ועד שלא החזרת את זה לא תיקנת את זה. עכשיו כשהיא לקחה מה שהיא רצתה אז השם מחל לך, הסימן של הגזל שהיה בפנים שלך ירד מהפנים.

אדם צריך להיזהר זהירות גדולה ביותר, כל העניינים של הממון שלא יהיה גזל ביזו, כי גזל מאבד את כל מה שיש לו, גזל מחריב את כל מה שיש לו. האדם צריך להיזהר שכל מעשיו יהיו ביושר הגון ובהגיונות גדולה. מתי שאדם הולך ביושר ובהגיונות, השם יתן לו שפע, השם נותן את השפע. ידוע שביום הפטירה של רבנו האר"י הקדוש זה היה יום לא פשוט. רבנו האר"י הקדוש היה צעיר בגיל, היה אפילו לא הגיע לגיל ארבעים שנה, רבנו האר"י הקדוש היה צעיר מאד בגיל. ורבנו האר"י הקדוש הגיע להשגות שאי אפשר בדעת להבין את ההשגות שרבנו האר"י הקדוש השיג. מסופר שהגיעו התלמידים ללמוד בזוהר הקדוש איזה סוד תורה גדול. ורבנו האר"י הקדוש אמר לתלמידים, אני לא יכול לגלות לכם את הסוד תורה הזה, זה סוד תורה שאסור לי לגלות אותו. והתלמידים לחצו את רבנו האר"י הקדוש ואמרו לו, אתה חייב לגלות לנו. ורבי חיים ויטאל לחץ אותו, וכל התלמידים לחצו אותו, ואז בלית ברירה, רבנו האר"י הקדוש עמד וגילה לתלמידים את הסוד הזה. אחרי שהוא גילה לתלמידים את הסוד הזה, אמר רבנו האר"י הקדוש לתלמידים, זהו, אחרי שגילתי את הסוד, נכתב עלי מיתה, אני צריך למות מהעולם.

התלמידים היו בצער ואמרו לו, רבנו איך תיפטר, אתה צעיר, עוד לא גילית לנו את כל הסודות תורה, עוד לא גילית לנו את כל הדברים הקדושים, זה קשה שתיפטר מן העולם. התחילו התלמידים לבכות בכי גדול ולהצטער ולעשות כל מה שיכולים לעשות שרבנו האר"י לא יפטר. אמר להם רבנו האר"י הקדוש, יש דרך אחת שתפטור את המוות שלי. ומה הדרך? שנצא מהעיר, מאיפה שאנחנו גרים מצפת, למקום רחוק ונשב ונלמד תורה כל היום, וח"ו אם יהיה ויכוח או ריב ביניכם, בין התלמידים, שמה יגור ויחתם הגולל ואני אצטרך למות מהעולם, הסכימו התלמידים.

רבנו האר"י הקדוש אסף את כל התלמידים שלו, ויצאו מחוץ לעיר ושמה ישבו ולמדו תורה והתקדשו והתרוממו ועבדו את השם בקדושה ובטהרה

סרקו את הברקוד החדש
והצטרפו לקבוצה של כבוד
האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף
פינטו שליט"א